

for sig også den kvinde, der er involveret i det, står i, og som altså også involverer tredjeparten, nemlig barnet, hvor det på den ene side kan blive hjulpet til livet, hvis det bliver for tidligt født, og på den anden side bliver aflivet, hvis det er på den forkerte gang, havde jeg nær sagt.

Så vil jeg sige omkring dispensation: Jeg har ikke lagt op til en individuel vurdering af hvert foster. Vi ønsker en fast grænse. Det er det, vores forslag går ud på. Der ligger allerede i abortloven den mulighed, at hvis der er alvorlig fare for kvindens liv og helbred, skal der ikke søges dispensation, selv om man også kommer ud over 12. svangerskabsuge. Det tror jeg også ministeren nævnte i sin indledende tale.

Det, jeg så sagde under debatten, var, at hvis et foster f.eks. ikke har nogen hjerne og dermed ikke er levedygtigt, så mener jeg ikke, man skal gennemtvinge et svangerskab. Men mange af de eksempler, som ministeren selv nævnte på et tidspunkt, var jo ikke et spørgsmål om levedygtighed eller ej, det var genetisk betingede eksempler, og det er klart, at her vil en fast øvre grænse, som vi foreslår, betyde, at man ikke kan få provokeret abort. Det skal jeg klart medgive. Det er også hensigten med vores forslag, netop fordi vi ikke ønsker at graduere mennesker hverken i tid eller for den sags skyld i forhold til, hvilken evner man har som sådan.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Nu var det et efter bedste evne forsøg på ikke at tale os fra hinanden, men tværtimod et forsøg på at vi efter debatten kunne finde nogle steder, hvor jeg har fornemmet, at der var en vis enighed. Så det var ikke et forsøg på at kalde hverken hr. Sjursen eller hans parti for principryttere, tværtimod.

Men når vi taler om det individuelt vurderede levedygtighedskriterium, er det jo netop baseret på det, som hr. Sjursen lægger til grund, nemlig fosterets mulighed for at kunne overleve og også dets mulighed for at blive født som et barn, der har levedygtigheder. Og sådan som jeg prøver at tale mig frem til nogle steder, hvor jeg har fornemmet, der i debatten har været en vis samhörighed om et synspunkt, var noget af det baseret på den svenske og norske lovgivning, som er det individuelle levedygtighedskriterium.

Det var så hr. Sjursen, der sluttede af med at spørge, om der så i tilknytning til det skal være en dispensationsadgang, og her er der flere, inklusive jeg selv, men også flere i debatten i dag, der har sagt, at vi ikke kan forudse alt, når vi lovgiver. Skal der ikke være den mulighed, sådan at vi ikke bringes til at skulle lovgive efterfølgende på enkeltstager, hvor vi vil sige, at her er det helt oplagt, at der gives en dispensation, selv om der vil være tale om en levedygtighed? Vi ved jo heller ikke i dag, hvor dygtig lægevidenskaben bliver til at kunne sikre levedygtighed, også selv om der er tale om meget, meget alvorlige mangler i et barns fysiologi.

Så til hr. Sjursen: Det var et bare et forsøg på at tale os til et fælles sted og til enighed om nogle punkter i debatten og ikke fra hinanden.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes onsdag den 27. januar 1999, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 17.12